

דפנה שמיר ורפי יעקובסון
סבא הסכים

אישור ביידיש

גידושין ללא פצעים

השנוע קיבלה ציונה חיון גט מבעלה, מרפא-העור אדוארד חיון. הוגג עלה לארץ לפני שנתיים. אדוארד הביא באמתחתו שיטה חדשה לטיפול בפצעי-הפנים ולמתחת-עור ללא ניתוח.

כמו באגדות, הכירו השניים במסיבה. ציונה (36), גרושה עם שני ילדים, קמה לרקוד עם אדוארד, גרוש עם שלושה ילדים. במהלך הריקוד העיר לה על פצעייה, ואמר שהוא יכול לטפל בה. מטיפול לטיפול התפתחה האהבה. הם התחתנו והולידו ילד, שהוא כיום בן 7. תקופה ארוכה גרו

ציונה ואדוארד חיון
ריקוד כמו באגדות

בארצות-הברית, אך שם לא קיבלה השיטה המהפכנית שלו אישור, והוא עזב לטובת ישראל. כיום המפואר כשכונת נווה-אמירים בהרצליה היה מקור-קינאה לרבים מחבריהם. הבית נשאר לציונה, לאדוארד נשארים הפצעים והמתחתות.

לאנשים מצליחים יש, מסתבר, גם ילדים מצליחים. לאנשים יותר מצליחים יש גם נכדים מצליחים.

כזו היא דפנה שמיר בת ה-23, נכדתו של אריה פילץ, איש-העסקים המצליח שהוא. בין השאר, גם הבעלים של החברה שכנתה והמש"כירה את המישרדים והתנויות בדיאגנוף סנטר בתל-אביב.

דפנה היא אחת מ-12 הנכדים המוצלחים של פילץ הוקן. היא בתה של יעל בתו. נכדתו הבכורה של פילץ התחתנה לפני חודש, ודפנה רוצה להיות השנייה בתור.

היא למדה תיכנון-אופנה בבית-הספר של ויצו, ואחרי שהשתחררה מהצבא התחילה לעבוד עם רפי יעקובסון, שהוא עצמו מתכנן-אופנה ידוע ומוכשר.

קשה שלא להתאהב ברפי. הבחור פשוט כובש לבבות מכל מין. הוא עליו, נחמד, טובלב, ובעל חושי-הומור מפותח.

דפנה התאהבה בו, אבל לא בגלל זה, אלא בגלל כישורייה הפכה מנהלת ראשית של העסק שלו.

לפני זמן קצר היא לקחה אותו, אחר כבוד, אל הסבא הוקן, שאיתו יש לה יחסים מיוחדים וטובים. כמו שאמרת, קשה שלא להתאהב ברפי, וגם סבא-פילץ התאהב בו מיד. במיוחד אחרי שרפי סיפר לו כמה בדיחות עסיסיות ביידיש. בפני זה לא יכול היה סבא פילץ לעמוד, או הוא התיישב.

רפי לא הרבה בחברתו של בחורות, ושום רומן לא נקשר עד היום בשמו הטוב. דפנה בטוחה

שהיא תהיה זו שתפיל אותו חלל. סבא פילץ, בכל אופן, כבר נתן אישור — ביידיש.

עצמאות במקום גבר

מה עושים כשיש לב שכור מאהבה? מתנפלים על העבודה במלוא המרץ, ומנסים להשכיח את הצרות האישיות. זה תמיד הפיתרון המצוי ביותר.

זה מה שעשתה מלי לנגרצקי, ארכיטקטית מוכשרת, שעזבה אותנו לפני המודרמון שנים לטובת ניו-יורק הגדולה.

מלי, אשה תוססת, שעברה כבר את גיל ה-40, עברה במשך שנים בחברת בבואה בניו-יורק. אנשי-מיקצוע יודעים לומר, שזוהי חברה גדולה וחשובה לרהיטים. אני מאמינה להם.

אבל מלי, כנראה, לא עסקה שם רק בתיכנון-פנים, היא ניסתה לתכנן גם את חייה

מלי לנגרצקי
בלי חתונה

הפרטיים. היא צדה שם בחור בשם סטריק, בשנות ה-20 לחייו. שהוא ממנהלי החברה. מי שראה אותו אומר שאפילו אלן דילון היה מקנא ביפיו. הבחור, כמובן, צרפתי.

הסיפור העצוב של יהודית

יהודית מילר השבוע
- בשורת איוב

מדברת במיבטא רומני כבד, הצליחה להגשים חלום של רבים מאיתנו.

עד שיום אחד משוט נעלמה. היא לא הופיעה עוד באירועים ובמסיבות, שבהם היתה לעיתים קרובות כוכב ראשי, ורבים חיפשו אז את קירבתה. אולי תדבק בהם מקצת מההצלחה המסחררת שלה.

בשבוע שעבר מגשתי את יהודית מילר לראשונה אחרי זמן רב במסיבה. היא היתה לבושה במעיל-פרווה יקר, והיתה מאופרת. אבל מבעד לחזות החזקה ראיתי שעבר עליה משהו לא-טוב. כששאלתי, אמרה שהיא לא יכולה לפרט, אבל קרה לה אסון. חבריה סיפרו לי שבשנה אחת איבדה יהודית את אמה ואת בעלה. הוא, מסתבר, היה מישענת הצלחתה המסחררת, וכשהלך פשוט נשברה ולקתה בהתמוטטות-עצבים. במשך תקופה ארוכה הסתגרה רחוק מהציבור, וסירבה לראות אף את ידידיה. עכשיו, כש-חזרה לאט-לאט לחיים, סימרה שהיא עומדת למתוח חברה לאומי-נה ביחד עם בתה היחידה, שאותה ילדה בגיל מאוחר. השבוע מורסמה ידיעה קטנה בטור כלכלי של אחד הצהרונים שחברת תיא לתמרוקים קנתה את חברת בת-שבע.

תמיד קינאתי בכל האנשים המצליחים. במיוחד בנשים המצליחות. אלה שעושות הכל לבד. מקימות עסק, עושות יחסי-ציבור, מפרסמות את העסק והמוצר שלהן, כובשות את השוק בארץ, ואם הן מאוד-מאוד מצליחות, הן גם כובשות את השוקים בעולם. אני תמיד חושבת שאלה נשים חזקות במיוחד, וששום דבר לא יפיל אותן לעולם. הן נראות לי כמו גזע חסון, שאפשר להישען עליו.

כזאת היתה יהודית מילר. אשה חזקה, מלאת-מרץ ומצליחה

יהודית מילר (1971)
- הצלחה מסחררת

בעסקים. היא הקימה לגמרי-לגמרי לבד חברה גדולה לבשמים. בתוך זמן קצר כבשו הבקבוקים המיוחדים בציבעי-הפסטל את השוק הישראלי. השם בושם בת-שבע הפך לשם דבר. זה לא הספיק לאשה הקטנה, והיא פלשה גם לשוקים בחו"ל. כולם הסתכלו בה בהערצה. היא, ילידת רומניה, שעד היום